

Arrest

nr. 210 505 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DOBRIN
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 mei 2018.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2018 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. MALANDA, die *loco* advocaat D. DOBRIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 mei 2018.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De verzoekende partij geeft aan een vaste relatie te hebben en stelt dat ze samen met haar partner een aanvraag heeft ingediend om te huwen waarbij de ambtenaar van de burgerlijke stand advies heeft opgevraagd aan de procureur des Konings. Ze betoogt dat zij en haar partner aan alle voorwaarden voldoen om te mogen huwen nu er geen twijfel kan bestaan over de oprechtheid van hun relatie. Ze benadrukt een werkelijke huwelijks en gezinsleven te hebben en voert aan dat een gezin uiteenhalen op basis van het feit dat sommige gezinsleden een onregelmatig verblijf aantonen, in casu geen rekening houdt met het grotere belang van het gezinsleven. Ze wijst erop dat de kinderen enorme inspanningen hebben gedaan sinds hun aankomst in België en betoogt dat een gedwongen vertrek uit België een emotionele ramp zou betekenen voor haar en haar partner als koppel evenals voor alle andere familieleden die in België blijven zoals haar dochter en diens gezin waaronder een kleindochter die haar zou moeten missen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat ook een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt aangegeven dat volgens het overgemaakte paspoort blijkt dat betrokkene recht had op een verblijf van 90 dagen vanaf 23/04/2015 (datum binnenkomst) zodat bijgevolg het regelmatig verblijf van betrokkene is verstreken, wat de verzoekende partij in geen geval betwist. Verder wordt gesteld dat bovendien het feit dat betrokkene samenwoont met haar partner, evenals het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning en/of een huwelijksaangifte werd opgesteld, betrokkene niet automatisch recht op verblijf geeft.

Wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wordt gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene een lang verblijf geniet, om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De gemachtigde stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest (nr. 27.884) van 27.05.2009 het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient volgens de gemachtigde bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in de regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat er in casu geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf doch dat het om een eerste toelating gaat, zodoende is het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing en kan het betoog dat gericht is op een schending van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd worden.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd aangaande de samenwoning, de huwelijksaangifte evenals artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde lijkt overigens het bestaan van een privé- en gezinsleven niet te betwisten daar zij in de bestreden beslissing wel degelijk een belangenafweging doorvoert in het kader van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij gaat echter in geen geval concreet in op voormelde motivering zodat zij er geen afbreuk aan kan doen. In de

mate dat de verzoekende partij met haar betoog kritiek levert op het onderzoek van de procureur des Konings, wordt opgemerkt dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt moet innemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Het onderdeel van het betoog van de verzoekende partij dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Bovendien wordt het onderzoek van de procureur des Konings in geen geval vermeld in de bestreden beslissing, en maakt het ook niet het voorwerp uit van voorliggend beroep, zodat de Raad zich hierover hoe dan ook niet kan uitspreken.

In de mate dat de verzoekende partij wijst op de kinderen en haar kleindochter, merkt de Raad vooreerst op dat de term "familie- en gezinsleven" zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; MOLE N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de stukken van het dossier en de nota met opmerkingen blijkt dat de verzoekende partij 1 meerderjarige dochter heeft en niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van haar dochter. In de mate dat zij wijst op de minderjarige kinderen van haar partner, merkt de Raad op dat een de facto relatie tussen een minderjarig kind en een zorgdragende volwassene, die niet de ouder is van het kind, eveneens kan gelijkstaan met "gezinsleven" (EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 149-150). De Raad moet nagaan of er een de facto zorgdragende relatie is tussen de verzoekende partij en de kinderen van haar partner. De verzoekende partij voert echter in geen geval dergelijke zorgdragende relatie aan en uit een interne nota van 4 april 2018 dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt overigens dat de kinderen niet bij de partner wonen. Waar de verzoekende partij wijst op haar kleindochter, het kind van haar dochter, wijst de Raad erop dat uit rechtspraak van het EHRM blijkt dat het bestaan van een gezinsleven tussen kleinkinderen en grootouders die een betekenisvolle rol spelen in het leven van de kleinkinderen wordt aanvaard (cf. EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, *Marckx v. België*, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, *Bronda v. Italië*, par. 51; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, par. 101, *L. tegen Finland*, EHRM 27 april 2000, nr. 25651/94, par. 221, *Scozzari en Giunta*, EHRM 13 juli 2000, nrs. 39221/98 en 41963/98). In casu toont de verzoekende partij in geen geval aan een betekenisvolle rol te spelen in het leven van haar kleinkind, noch blijkt dit uit de stukken van het dossier. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven met de kinderen dat moet worden beschermd. Bijgevolg diende de gemachtigde dienaangaande geen belangenafweging te maken tussen de verschillende belangen nu de eerste vereiste voor het beoordelen van een mogelijke schending in de zin van artikel 8 van het EVRM het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is. Het gezinsleven met haar partner, wordt daarentegen niet in vraag gesteld.

Verder wordt erop gewezen dat volgens het EHRM er in het geval van een eerste toelating, *quod in casu*, onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Een belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (*Mitchell v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en *Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Verder wordt erop gewezen dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief

gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij door louter te wijzen op haar gezinsleven met haar Belgische partner en aan te geven dat zij een huwelijksaangifte hebben ingediend en te wijzen op de kinderen, hiermee niet aantoonbaar dat er concrete hinderpalen bestaan die haar verhinderen haar gezinsleven elders verder te zetten. De Raad benadrukt dat de verzoekende partij in afwachting van het onderzoek naar de huwelijksaangifte op het grondgebied van het Rijk mag verblijven en eens het onderzoek is afgerond kan de verzoekende partij, op voorwaarde dat het huwelijk mag worden voltrokken, de nodige stappen ondernemen om haar verblijf op grond van haar huwelijk in België te regulariseren. Een huwelijk verleent immers niet automatisch een recht op verblijf. Hiervoor dient een procedure tot gezinshereniging opgestart te worden en de aanvraag tot gezinshereniging moet in beginsel in het land van herkomst gebeuren. Eens zij in het bezit is van de noodzakelijke binnenkomstdocumenten kan zij terugkeren naar België. Het zou dus slechts een tijdelijke verwijdering betreffen, wat ook wordt aangestipt in de bestreden beslissing. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat zij zich voor de duur van de tijdelijke verwijdering niet kan laten vergezellen door haar partner, noch dat haar partner en eventueel diens kinderen, haar meerderjarige dochter en kleindochter, haar niet zouden kunnen opzoeken. Bovendien kan in dit verband op gewezen worden dat moderne communicatie technologieën de verzoekende partij in staat kan stellen om gedurende een aanvraag om machtiging in nauw contact te blijven met haar partner en de kinderen om de banden verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, ME. Vs. Zweden). De verzoekende partij toont dus niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben of verderzetten en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Door louter te getuigen van een ander oordeel dan de gemachtigde, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de motivering van de gemachtigde en de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM kennelijk onredelijk zou zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn, niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 31 juli 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar ook de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het

bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 11 september 2018, waar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 16 juli 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De advocaat van verzoekende partij merkt op dat verzoekster en haar partner in het huwelijk zijn getreden op 10 september 2018, zodat er sprake is van een wijziging van de situatie, en stelt dat artikel 8 van het EVRM moet gerespecteerd worden. De advocaat van verzoekende partij merkt nog op dat er zo spoedig mogelijk een aanvraag gezinshereniging zal worden ingediend.*

Verwerende partij merkt op dat het huwelijk werd voltrokken na de bestreden beslissing en tot op heden geen verblijfsrecht werd toegekend aan verzoekende partij. Het bevel dient dus te worden uitgevoerd.”

2.4 Er wordt ter terechtzitting opgemerkt dat de verzoekende partij en haar partner in het huwelijk zijn getreden op 10 september 2018, zodat er sprake is van een wijziging van de situatie waarbij wordt gesteld dat artikel 8 van het EVRM moet gerespecteerd worden. De verzoekende partij merkt nog op dat er zo spoedig mogelijk een aanvraag gezinshereniging zal worden ingediend.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt in de eerste plaats vast dat in de beschikking van 16 juli 2018 reeds omstandig werd gemotiveerd inzake artikel 8 van het EVRM. Het gegeven dat de situatie ondertussen gewijzigd is, met name dat de verzoekende partij en haar partner in het huwelijk zijn getreden op 10 september 2018, aldus na de bestreden beslissing, en er zo spoedig mogelijk een aanvraag gezinshereniging zal worden ingediend kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing als in voormelde beschikking. De Raad benadrukt dat voorliggend beroep een annulatieberoep betreft, zodat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. De Raad moet zich hiertoe plaatsen op het ogenblik van de beoordeling. Met een beoordeling *ex nunc*, zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden. Het betoog van de verzoekende partij ter terechtzitting kan aldus geen afbreuk doen aan wat in voormelde beschikking van 16 juli 2018 gesteld wordt. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig vragen deze nieuwe elementen mee te betrekken in het arrest. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat zelfs indien de verzoekende partij effectief een aanvraag tot gezinshereniging zou indienen, het nieuwe artikel 1/3 van de vreemdelingenwet, dat in de vreemdelingenwet werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017, luidt als volgt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort”*. Er moet vastgesteld worden dat huidig voorliggende zaak onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling valt. Zoals reeds gesteld werd artikel 1/3 van de vreemdelingenwet ingevoegd bij wet van 24 februari 2017, waarbij deze wet in werking is getreden op 29 april 2017. Dit artikel tast het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aan en is van toepassing op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij *“een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming”*, die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. Indien de verzoekende partij dus thans effectief een aanvraag gezinshereniging zou ingediend hebben of nog zou indienen, zal dergelijke aanvraag die het recht op een attest van immatriculatie zou openen, ingediend zijn na de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 zodat overeenkomstig het nieuwe artikel 1/3 van de vreemdelingenwet hoe dan ook geen sprake kan zijn van een impliciete intrekking van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 16 juli 2018 opgenomen grond moet vastgesteld worden dat het enig middel ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU